Standardul diluat de neprihănire și iluzia mântuirii

Unul dintre cele mai subtile pericole spirituale este tendința omului religios, dedat la păcat, de a-și construi un standard diluat de neprihănire, pentru a-și păstra iluzia că este pe drumul mântuirii.

În loc să privească la neprihănirea lui Dumnezeu și să se conformeze acestui standard absolut, el redefinește ce înseamnă „a fi credincios”, alegând o versiune convenabilă, care nu cere renunțare, pocăință reală și schimbare profundă. Această autoamăgire este alimentată de lipsa cunoașterii Scripturilor, în care este descoperit planul lui Dumnezeu — acela de a aduce omul la înălțimea staturii lui Hristos.

Așa cum spune Scriptura în Efeseni 4:13, Dumnezeu „a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Cei mai mulți își bazează speranța mântuirii exclusiv pe mila lui Dumnezeu, fără să înțeleagă că această milă nu este o scuză pentru a rămâne neschimbați, ci o oportunitate oferită de Dumnezeu pentru transformare.

Gândirea de tipul „Dumnezeu este milostiv, deci voi fi mântuit indiferent de viața mea” ignoră faptul că mila lui Dumnezeu este întotdeauna însoțită de chemarea la sfințenie.

Această mentalitate contribuie la subevaluarea standardului ceresc, deoarece omul nu mai simte nevoia să se conformeze neprihănirii lui Hristos. În loc să vadă harul ca un sprijin pentru a se ridica la statura lui Hristos, o folosește ca justificare pentru stagnare spirituală. Astfel, nu mai caută o viață transformată, ci doar o consolare emoțională.

Scriptura ne arată că harul lui Dumnezeu nu este menit să ne mențină într-o stare de confort spiritual, ci să ne conducă la o viață transformată prin pocăință.

Așa cum spune Scriptura în Tit 2:11-12: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”

Când este înțeles greșit, harul devine un pretext pentru a evita confruntarea cu păcatul, renunțarea la sine și procesul dureros, dar necesar, al sfințirii.

Astfel, discernământul spiritual este afectat, iar omul ajunge să ignore scopul final al mântuirii — asemănarea cu Hristos. În loc să se lase transformat după modelul divin,

el își creează propriile criterii de evaluare spirituală.

Această abordare generează o versiune diluată a neprihănirii, în care omul își rezervă dreptul de a decide ce păcate sunt grave și ce pot fi tolerate. El hotărăște care aspecte ale vieții trebuie schimbate și ce poate rămâne neschimbat. Este o formă subtilă de auto-justificare, în care păcatul este minimalizat, iar conștiința este liniștită prin comparație cu faptele altora, nu prin raportare la standardul lui Dumnezeu.

Păcate precum beția, curvia sau fumatul sunt ușor recunoscute ca fiind grave și condamnabile. Însă standardul diluat se manifestă atunci când alte păcate — mai subtile sau acceptate social — sunt ignorate, minimalizate sau tolerate.

Această abordare creează iluzia unei vieți curate, dar în realitate ascunde o neprihănire falsă, construită pe criterii omenești, nu pe standardul lui Dumnezeu. Astfel, păcatul continuă să lucreze în ascuns, sub masca unei vieți religioase.

Chemarea lui Dumnezeu este clară: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.” (Matei 6:33) — nu este o invitație la o moralitate selectivă, ci la o viață înaltă, trăită după modelul lui Hristos. Nu este vorba despre câteva ajustări exterioare sau gesturi religioase, ci despre o transformare radicală, conform standardului ceresc al lui Dumnezeu.

Neprihănirea autentică nu este relativă, ci este neprihănirea lui Dumnezeu — absolută, sfântă și neschimbătoare. Ea nu se adaptează preferințelor omului, ci îl cheamă pe om să se conformeze caracterului divin.

Doar aspirând la această neprihănire absolută putem fi vrednici de a fi „cetățeni împreună cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”, așa cum spune Efeseni 2:19:

„Așadar, voi nu mai sunteți străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu.”

În lumina acestei neprihăniri a lui Dumnezeu, trebuie să ne cercetăm nu doar în privința păcatelor evidente, ci și a celor acceptate de cei mai mulți care se consideră născuți din Dumnezeu, dar care rămân păcate în ochii Săi și ne fac nevrednici de a fi cetățeni împreună cu sfinții, oameni din casa Lui.

Exemple de păcate ignorate — diluate, dar reale și neacceptate în Împărăția lui Dumnezeu: Sustragerea taxelor și a datoriilor legale, defăimarea sau vorbirea de rău, mânia necontrolată, consumarea de conținut firesc (TV, internet), plajele și piscinele – expunerea trupului, nesupunerea față de autorități (un exemplu — condus ilegal, încălcarea legii circulației pe drumurile publice), furtul obținut prin copiat...

În contrast cu neprihănirea, viața trăită în păcat — chiar dacă este mascată de o identitate religioasă — aduce neliniște, gol interior și nemulțumire. Omul care se declară credincios, dar continuă să trăiască în păcat, nu găsește odihna promisă de Dumnezeu.

Păcatul nu se limitează doar la fapte vizibile, ci include și atitudini și alegeri care contrazic caracterul lui Dumnezeu. Adevărata neprihănire cere o viață curată nu doar în aparență, ci în profunzimea motivațiilor și deciziilor noastre. De aceea, suntem chemați să privim cu sinceritate și curaj spre acele aspecte ale vieții care sunt adesea trecute cu vederea.

Un astfel de aspect, adesea trecut cu vederea, este câștigul obținut pe nedrept — un păcat larg răspândit, dar prea puțin confruntat. Deși justificat în multe contexte sau ignorat din obișnuință, acest tip de câștig, atunci când este practicat de cel ce pretinde că s-a născut din Dumnezeul neprihănit, aduce o ofensă gravă neprihănirii la care ne cheamă Hristos și sfidează dreptatea Împărăției lui Dumnezeu.

Mai mult decât atât, o viață necinstită aduce ocară Numelui lui Dumnezeu, așa cum spune Scriptura: „Căci, din pricina voastră, este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri” (Romani 2:24).

Subiectul câștigului necinstit este abordat aici pentru că acest fenomen a devenit alarmant, fiind răspândit îngrijorător de mult în rândul celor care se consideră născuți din nou.

Este atât un strigăt de alarmă, cât și un sprijin pentru cei care au fost induși în eroare să creadă că câștigul necinstit nu reprezintă un păcat grav — unul suficient de serios încât să împiedice nașterea din neprihănitul Dumnezeu.

Materialul este un extras din broșura „Viața trăită în neprihănirea lui Hristos”, disponibilă liber, în variantă audio și scrisă. Materiale asemănătoare sunt disponibile la https://cuvantcurat.ro/resurse/. Versiunea în limba engleză o găsești pe https://www.unmodifiedword.com.